

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/197/2024
Identifikačné číslo spisu:	7514212033
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7514212033.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenská kancelária poisťovateľov, Bajkalská 19B, Bratislava, IČO: 36 062 235, zastúpená Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Pribinova 19, Bratislava, IČO: 00 151 700, proti žalovanému K. I., narodenému XX. S. XXXX, R. Ľ. Š. X, K. R. D., zastúpenému LEGAL IURIS - advokátska kancelária s.r.o., Tehelná 11, Rožňava, IČO: 47 242 795, o zaplatenie 10 884,22 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Košice (pôvodne Okresnom súde Košice - okolie) pod sp. zn. 11C/304/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/45/2020 z 25. marca 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

Rozhodnutie súdu prvej inštancie

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 11C/304/2014-73 zo 14. septembra 2018 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“ alebo „rozsudok okresného súdu“) prvým výrokom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 10 884,22 eur, druhým výrokom konanie čiastočne týkajúce sa úrokov z omeškania 5,5 % ročne od 10. októbra 2013 až do zaplatenia zastavil a tretím výrokom zaviazal žalovaného uhradiť žalobkyni 100 % trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil právne § 1 ods. 1 vyhláškou Ministerstva financií SR č. 423/1991 Z. z., ktorou sa ustanovuje rozsah a podmienky zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 28 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 440, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 1T/22/1999 bol žalovaný uznaný za vinného, pretože 2. decembra 1998 viedol osobné motorové vozidlo po tom, čo požil alkoholické nápoje a v ľavotočivej zákrute narazil do chodca S. D.-N., ktorý v dôsledku zranení zomrel. Odo dňa jeho úmrtia vznikol pozostalým nárok na vdovský a sirotsky dôchodok vyplácaný Sociálnou poisťovňou. Žalobkyňa si uplatnila v žalobe nárok za vyplatenie vdovského dôchodku v období od 2. septembra 2010 do 1. júla 2013 vo výške 8 893,31 eur a sirotského dôchodku pre dcéru nebohého za obdobie od 2. septembra 2010 do 30. augusta 2011 vo výške 1 990,91 eur. Poisťovňa, v ktorej bolo predmetné vozidlo v čase nehody poistené, vyplatila Sociálnej poisťovni z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sumu vo výške 10 884,22 eur ako náhradu za vyplatený vdovský a sirotsky dôchodok.

4. Okresný súd právny vzťah posúdil ako zvláštny postihový nárok, keďže dospel k záveru, že nejde o nárok na náhradu škody vzniknutej poškodenému proti tomu, kto škodu spôsobil a ani o zákonnú cesiu tohto nároku poškodeného.

5. Okresný súd ustálil, že v danej veci bol nárok uplatnený včas, keďže vznik práva žalobkyne na tzv. postih (regres) možno odvodzovať od momentu, kedy bolo skutočne poskytnuté plnenie. Právo žalobkyne voči žalovanému sa premlčuje v trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka a plynutie začína nasledujúci deň po dni, kedy bolo plnené (plnenie bolo poskytnuté 16. júla 2013, premlčacia lehota začala plynúť nasledujúci deň, t. j. 17. júla 2013). Žalobkyňa si uplatnila tento nárok podaním žaloby na súde 30. júna 2014.

6. Ustanovenie § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení priznával žalobkyni špecifické právo požadovať „náhradu poskytnutých dávok“ od tretích osôb v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania voči poberateľovi dávky. Poskytnutím dávok dôchodkového poistenia, ktoré vzniklo oprávneným osobám v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretej osoby vzniká Sociálnej poisťovni nepochybné majetková ujma, ktorá je odškodnená pri splnení stanovených predpokladov. K protiprávnemu konaniu tretej osoby - žalovaného došlo v čase, kedy sa žalovaný dopustil trestného činu ublíženia na zdraví dňa 2. decembra 1998 a týmto dňom vznikol nárok Sociálnej poisťovni na náhradu vyplatených dávok dôchodkového poistenia od žalovaného. V tomto prípade tento nárok Sociálnej poisťovne bol žalobkyňou uhradený 16. júla 2013.

7. Súd žalovanému nepovolil splácať dlhovanú sumu v splátkach, lebo žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia o majetkových a rodinných pomeroch žiadnymi dôkazmi.

Rozhodnutie odvolacieho súdu

8. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 1Co/45/2020 z 25. marca 2021 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“ alebo „rozsudok krajského súdu“), ktorým prvým výrokom potvrdil rozsudok okresného súdu v jeho vyhovujúcom výroku a druhým výrokom zrušil rozsudok vo výroku o lehote na plnenie a o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie.

9. V odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel a závery, ktoré prijal, primerane a zrozumiteľne vysvetlil. Okresný súd uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých založil svoj vyhovujúci výrok rozsudku, a to tak po stránke skutkovej, tak aj po stránke právnej.

10. K tvrdeniu žalovaného o premlčaní krajský súd uviedol, že právo poisťovateľa voči poistenému má charakter osobitného, originárneho nároku, ktorý sa premlčuje podľa § 101 Občianskeho zákonníka vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Preto sa v tejto otázke stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že právo žalobkyne voči žalovanému na náhradu sumy sa premlčuje v trojročnej premlčacej dobe. Jej plynutie začína nasledujúci deň po dni, kedy bolo plnené, teda deň nasledujúci po 16. júli 2013, kedy

žalobkyňa zo zákonného poistenia žalovaného poukázala Sociálnej poisťovni plnenie. Premlčacia lehota začala plynúť nasledujúci deň, t. j. 17. júla 2013, a pretože žalobkyňa si uplatnila tento nárok podaním žaloby na súde 30. júna 2014, uplatnila včas svoj nárok voči žalovanému.

11. K tvrdeniu žalovaného, že k poistnej udalosti došlo v roku 1998, preto je uplatnený nárok premlčaný, odvolací súd podotkol, že hoci je uplatňovaný nárok odvodený od poistnej udalosti z 2. decembra 1998, vznikol žalobkyni až v roku 2013, kedy vyplatila Sociálnej poisťovni náhradu škody za vyplatené dôchodkové dávky formou vdovského a sirotského dôchodku.

12. Odvolací súd vo vzťahu k napadnutému výroku o trovách konania a o lehote na plnenie, dospel k záveru, že rozsudok je potrebné v tejto časti zrušiť. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nepovolil žalovanému splácať dlhovanú sumu v splátkach odôvodnil nedostatočne len konštatovaním, že „žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia o majetkových a rodinných pomeroch žiadnymi dôkazmi“. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol bez toho, aby skúmal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

Dovolanie

13. Proti výroku I. rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť aj dôvodnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP navrhujúc zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

14. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces dovolateľ videl v nesprávnom procesnom postupe a v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu.

15. Podľa dovolateľa premlčanie práva nebolo správne právne posúdené. Odvolací súd sa nevysporiadal s tvrdením, že sirotský a vdovský dôchodok mal byť vyplácaný po dobu jedného roka po smrti manžela poškodenej. Manžel poškodenej zomrel 2. decembra 1998, poškodená mala nárok na výplatu vdovského dôchodku od 3. decembra 1998 do 3. decembra 1999.

16. Dovolateľ odvolaciemu súdu vytkol, že neobjasnil, prečo žalobkyňa uhradila vdovský dôchodok od 2. septembra 2010 do 1. júla 2013 v celkovej výške 8 893,31 eur, keď tento mal byť vyplatený do 3. decembra 1999, kedy by následne mohol byť uplatnený regresný nárok.

17. Podľa dovolateľa sa odvolací súd nedostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami dovolateľa a v odôvodnení poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Takýto postup dovolateľ považoval za nepreskúmateľný. Vo viacerých bodoch sa odvolací súd v odôvodnení súdneho rozhodnutia obmedzil len na strohé konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, čo podľa dovolateľa spôsobuje nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu.

18. Dovolateľ zároveň konštatoval, že je v konaní v postavení spotrebiteľa s ochranou slabšej strany. Takémuto subjektu má byť v konaní poskytnutá vyššia ochrana, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá sa nedokáže sama brániť a nemá vedomosť akou formou sa môže právne relevantné brániť a využiť všetky právne dostupné prostriedky, ktoré jej právny systém poskytuje.

19. Dovolateľovi nebolo povolené splácať dlh v mesačných splátkach tak, ako to žiadal z dôvodu zlej finančnej situácie, ale bol zaviazaný zaplatiť celý dlh naraz. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neprihliadol na procesné postavenie dovolateľa, ktorý v konaní vystupoval ako spotrebiteľ, a teda strana ktorej prináleží vyššia miera ochrany. Na druhej strane povolením splátok žalobca nemôže byť nijako vážne ohrozený.

20. Dovolateľ navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, pretože v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Zaplatenie celého dlhu spolu do tridsiatich dní od právoplatnosti rozhodnutia by bolo pre dovolateľa devastujúce. Ako „slabší účastník“, ktorým ako

spotrebitel' nesporne je, si zaslúži ochranu, keď sa objektívne ocitol v takej situácii, že by zaplatenie dlhu vzhľadom na jeho majetkovú situáciu nebolo reálne možné.

21. K dovolaniu sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť a uviedla, že v konaní nebolo žalovanému znemožnené realizovanie jeho procesných práv, bolo naplnené právo na spravodlivý proces tým, že konajúce súdy zabezpečili pre obe strany rovnaké postavenie, každej zo strán bola daná rovnaká možnosť obhajovať svoje záujmy, za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán.

Posúdenie veci dovolacím súdom

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“ alebo „NS SR“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

23. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

24. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), avšak len pri dovolacom dôvode (vade zmätočnosti) v zmysle § 420 písm. f) CSP, nie pri dovolacom dôvode v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

25. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR.

26. V zmysle § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti.

28. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých

případoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom odvolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

29. Dovolateľ v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP odvolaciemu súdu vytýkal nedostatky odôvodnenia, keďže sa nezaoberal odvolacími námietkami o dĺžke výplaty regresného nároku. Považoval rozhodnutie za nepreskúmateľné, pretože odvolací súd v odôvodnení odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Poukázal na nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý žalovanému nepovolil splácať dlh v splátkach a ohradil sa, že ako spotrebiteľovi mu mala byť poskytnutá vyššia ochrana.

30. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

31. Tvrdenie žalovaného, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho tvrdením, že vdovský a sirotský dôchodok mal byť vyplácaný iba jeden rok, dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Po preštudovaní obsahu spisu dovolací súd uvádza, že dovolateľ toto tvrdenie prvýkrát predostrel v odvolaní. V odvolacom konaní možno použiť nové skutkové tvrdenia, dôkazy a námietky, iba v prípade, ak spĺňajú podmienky podľa § 366 CSP. Dovolací súd konštatuje, že dané tvrdenie žalovaného nenaplnilo tieto podmienky, preto odvolací súd nebol povinný prihliadnuť na predmetné tvrdenie, avšak bol povinný na odvolaciu argumentáciu žalovaného reagovať a adekvátne ju odôvodniť.

32. Dovolací súd k uvedenej námietke ďalej konštatuje, že v konaniach o náhradu škody podľa § 238 zákona č. 461/2003 Z. z. súd skúma zákonné predpoklady zodpovednosti, t. j. zavinenie, škodu a príčinnú súvislosť, pričom sociálna poisťovňa výšku škody preukazuje potvrdením o vyplatených dávkach. Súd nepreskúma dôvody a výšku vyplatenej dôchodkovej dávky (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1So/75/2010).

33. V bode 17. rozsudku okresný súd uviedol, že je to Sociálna poisťovňa, ktorá rozhoduje o dávkach dôchodkového poistenia a zabezpečuje ich výplatu podľa osobitných predpisov, pričom okresný súd mal vyplatenie dávok dôchodkového poistenia za preukázané potvrdeniami o výške vyplatených dávok dôchodkového poistenia Sociálnou poisťovňou (bod 12.). S daným názorom sa odvolací súd stotožnil (bod 21. rozsudku krajského súdu).

34. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že pochybenie krajského súdu spočívajúce v nevyjadrení sa k preskúmvaniu výšky vyplatených dôchodkov nepredstavuje taký intenzívny zásah do práva žalovaného, že ho nemožno hodnotiť ako porušenie práva na spravodlivý proces. Za nesprávny procesný postup súdu v zmysle vady zmätočnosti nemožno považovať, ak súd síce nepostupoval správne, ale v dôsledku tohto nesprávneho postupu nedošlo k takej intenzite zásahu, že ho nemožno hodnotiť ako porušenie práva na spravodlivý proces.

35. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na dlhodobu rešpektovaný záver, že súd v odvolacom

konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

36. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

37. Dovolateľ argumentoval, že mu súd prvej inštancie nepovolil splácať dlh v mesačných splátkach. Dovolací súd uvádza, že krajský súd I. výrokom potvrdil rozsudok okresného súdu vo vyhovujúcom výroku a II. výrokom zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, o. i. v časti o lehote na plnenie. Dovolateľ podal dovolanie len voči výroku I odvolacieho súdu. Keďže predmetom dovolateľom vymedzeného rozsahu dovolania, ktorým je dovolací súd viazaný, bol len prvý výrok odvolacieho rozsudku (o splátkach a trovách konania sa konalo ďalej na súde prvej inštancie), dovolací súd dovolanie v časti týkajúcej sa splátok vyhodnotil ako neprípustné.

38. Dovolací súd na okraj poznamenáva, že po podaní dovolania súd prvej inštancie opätovne rozhodol v tejto veci rozsudkom č. k. 11C/304/2014-166 z 23. septembra 2021 tak, že povolil žalovanému splácať istinu v mesačných splátkach po 300 eur, preto jeho tvrdenia v tejto časti stratili dôvodnosť.

39. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase vzniku nároku žalobkyne) spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

40. K tvrdeniu žalovaného, že odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, dovolací súd poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorá sa ustálila na názore, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/40/2018 z 18. júla 2018).

41. Najvyšší súd SR k ďalším tvrdeniam dovolateľa konštatuje, že tieto zostávajú v rovine všeobecných tvrdení o nepreskúmateľnosti a nezákonnosti rozsudku odvolacieho súdu, pričom z nich nie je možné ustáliť, v čom konkrétne má spočívať nesprávny procesný postup, znemožnenie dovolateľovi využívať procesné práva a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto dovolací súd v tejto časti dovolanie vyhodnotil ako neprípustné.

42. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného nároku, resp. námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

43. Dovolaciemu súdu zostáva len konštatovať, že odvolací súd sa zaoberal a riadne odôvodnil odvolaním napadnuté otázky. Rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia vyplývajúce z § 393 ods. 2 a 3 CSP a z § 220 ods. 2 a 3 CSP, preto ho nemožno považovať za

nepreskúmateľný. Odôvodnenie odvolacieho súdu zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami, aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. V danom prípade z odôvodnení rozhodnutí súdov (odvolacieho a prvej inštancie), chápaných v ich organickej (kompletizujúcej) jednote (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia tak nemožno považovať za nepresvedčivé.

44. Na základe uvedeného Najvyšší súd SR dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

45. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd SR neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

46. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.